

omen terecht
niet middel om
te ontkomen
aar belijdenis
oerlijke kracht
ge organisatie

e laatste halve
wijze geleerd.

lag te Zwolle
ekend woord
e rede te
over nemen
den zien hoe
die het hart

an een levens-
elnu wij Gere-
nbeschouwing
neven als één
et alleen maar
wij althans ook
Naar deze be-
in de kracht

lige, dat wij ten
levenstheorie,
tijk. Wij zijn
stuk ten diepste
niet tot onze

er overeenkom-
il van onze
dat ik het
volmaakt ben,
et ook grijpen
schreef.
ijk idealisme,
er vernieuwing
pt. Want een
at behoort
t volkomene,
beantwoordt,
moet.

ren de groote
niet name die,
t gezet.
n meer met het
an God.
religie in enge-
dienst, maar
rdige van het
heel, het rijke,

niet maar een
hepping onzer
is wat God
het ons heeft

eweest. Toen
Gods oog zag
was het zeer
de werkelijk
het ideaal is
ien, dat eens
er het ideaal
n het eenwig
de leeft nog
at wil zeggen

ziel in werkt,
ne, dat gedre-
uten af, ook
achine, maar
niet anders

el eens wor-
naar voor
wekt het dan

zettelijk na-
en wat gij

soo breede
te loten aan
e haar straks
naar almeer
naar Gods

onden stam
frisch mogen
aan „ver-
indgenooten
aking komt.
christelijken
ijken huize,
dat zij water
nietnigden
aan verder-
baar in elk
van de tien
tegen God
menschen.
Sprenken-
zal zijn
tegen dien

dat gij mij
spreken de
; daarin is
aan „ver-
indgenooten
ijken huize,
dat zij water
nietnigden
aan verder-
baar in elk
van de tien
tegen God
menschen.
Sprenken-
zal zijn
tegen dien

den stam,
haar eigen
t van ont-
sch.
nden, aan
uw eigen
G. Gij zijt

u te ont-
t hand en
antoor, in
lijf, — ik
— die de
de stand,
de „weer-
te dienen.

m knapen
ert gij in
er ge als
zult zijn.

isme wat e
het vak,
en het
niet noodi

door een staatswet te worden gedwongen tot
„herhalingsonderwijs“ (Applaus.)

Niet alleen toont gij metterdaad u
reeds verkregen kennis te willen onderhouden,
maar ook te verrijken.

Uw speciale vakkenis, als goede leerjongens,
door den meester zijn kunst af te zien, te ver-
meerdere.

Dus u voorbereidend, weet ge ook dat gij
niet alleen God in uw hart en in de wereld
in uw beroep, maar ook straks als huisvaders
in het gezin, als burgers in den staat, als ge-
loovigen in Christus Kerk hebt te dienen.

En krachtens het idealisme, dat u bezield
wilt ge ook in deze levenskringen naar het
volmaakte streven, naar wat voor God goed is.

Bij dit streven nu zijn twee dingen noodig,
n.m. en kennis en karakter.

Kennis van Gods ordinationen; van Zijne ge-
boden in den ruimsten zin; kennis van wat
God wil.

Ken kennis, die gij kunt opdoen uit de Schrift
en uit het leven.

Karakter als de vaste en voortdurende wil,
om wat gij als goed kent ook te willen.

Weten wat gij wilt en willen wat gij weet.
En om nu deze twee dingen te verkrijgen is
voor u juist van zoo uitnemend belang uw
verenigingsleven, met name zoo als het thans
is ingericht.

Uwe onderlinge Bijbelbespreking, maar ook
uw beoefening van de historie van ons vader-
land; uw studie van de letterkunde, maar ook
de inrichting van de maatschappij. Dit alles
is meer dan aangename tijdverdoering.

Ik acht het ernstig werk.
Ook, dat ge kennis neemt van en meeleef in de
anti-revolutionaire politiek, lijkt zeker niet buiten
uw bevoegdheid als toekomstige anti-revolu-
taire staatsburgers. Ja, dat ge en voor de pro-
paganda en bij de stembus als „bulpkrachten“
dienst doet is niet alleen een goede oefenschool,
maar ook om het dadelijke voordeel dat het
voor onze richting afwerpt, door heel de anti-
revolutionaire partij te waardeerden. Zelfs het
liberaal blad de *Nieuwe Rotterdamse Courant*
gaf ook u eenige dagen geleden wat het laatste
betreft zulk een goed getuigenis, dat ik niet
kan nalaten het op uw feestdag als feestgave
over te brengen. In zijn No. van 5 Mei, schrijft
dit voornaam orgaan der liberale partij: „De
overwinning in 1901, door de kerkelijke coalitie
bevochten, is voor een niet gering deel te dan-
ken aan de ijverige werkzaamheid van jeugdige
propagandisten, van de „jonge garde“ dezer
partij.“

Meer nog.
In ditzelfde artikel, met het opschrift: „Jonge
hulpkrachten“, spreekt het blad zijn blijdschap
uit „dat het er eindelijk toe komen zal, dat ook
de jongelieden van liberalen huize meer dan tot
heden daadwerkelijk blijk geven van belangstel-
ling in de publieke zaak, een werkzaam aandeel
nemen aan den politieke strijd.“

Wie had dat kunnen denken, dat het doen
van gereformeerde jongelingsverenigingen nog
eens zoo onoverhoort ten voorbeeld zou worden
gesteld aan de jongelieden van liberalen huize!
(Applaus.)

Zoo is het.
Terwijl de niet-christelijke jongelieden al
meer het beeld vertoonen van de ver-
fienste bloem, of van mannen bij wie in
sport en lichaamsontwikkeling de hoogere
geestelijke ontwikkeling onderging, zijn
onze christelijke jongelingen nog frische,
jonge loten, die door een heilig ideaal be-
zield kunnen worden.

De Bondsdag te Zwolle, waar duizenden
saam kwamen, leverde daarvan het spre-
kende bewijs.

Uit de Pers.

In de *Friesche Kerkbode* heeft Dr. Kuiper op
Makkuu de vraag, of de kerk een huwelijk tus-
schen een lidmaat der gemeente en een onge-
doopte mag bevestigen, in ontkennenden zin
beantwoord. Volkomen terecht kon hij daarbij
wijzen op het besluit der Dordtsche Synode in
1619 genomen, die de kerkelijke inzegening van
znlke huwelijken verbood.

Thans worden in een volgend artikel de reden-
nen opgegeven, waartoe dit besluit der Dordtsche
Synode berustte.

Doch nu rijst de vraag: heeft de Synode dit zoo
maar besloten, zonder opgave van redenen, is het
slechts een kerkelijk besluit zonder meer, dat zoo-
danige huwelijken niet mogen inzegening worden.
Had de Synode op zichzelf genomen, en in het afge-
trokene gedacht, niet even goed een ander besluit,
ja zelfs een tegenovergesteld besluit kunnen nemen?

Alle deze vragen doen zich onwillekeurig voor aan
een legelijke, die niet alleen vraagt wat is er be-
sloten, maar ook waarom is het zoo en niet anders
besloten.

Gelukkig behoeven we ten opzichte van deze zaak
niet lang in het onzekere te verkeeren. Wij be-
zitten een stuk met breedvoerige opgave der redenen,
waarom het eens ongeoorloofde zaak is een huwel-
lijk met een ongedoopte „kerkelijke“ te bevestigen.

Daar hebben de Zuid-Hollandse Kerken van 1606
in Gorinchem gehouden, besloot als liden op de
redenen, waarom dat men ongedoopte personen
niet trouwen zal, „alsook dat men de tegenredenen
zoo wederleggen, en voorts dat men deze redenen
met de wederlegging der tegen redenen ten kennisse
der Nationale Synode zou brengen, ten bate van
alle Kerken.“

De Dienaar des Woords van Dordrecht Johannes
Beclus, leest op de Synode van Delft, gehouden
in het jaar 1618, zijn rapport over de redenen voor
De Notulen geven te lezen: „Op den 4en artikel
der laatste Synodi, van de ongermytheit van de
bevestiging der huwelijken der gedoopte met onge-
doopte door *Kerkendienaars*, syn de redenen, bij
D. Beclus tot bewys van dien in brede gesteld,
gelezen.“ En besloot dat een uittreksel van dat
rapport ter kennis van de Generale Synode ge-
bracht zou worden. En de Dordtsche Synode heeft
het met hare hoogste goedkeuring bekrachtigd.

Dit stuk is door Voetius in zijn Pol. Eccl. in
zijn geheel opgenomen, en zoodoende gelukkig voor
ons bewaard gebleven. Een vrije vertaling daar-
van laten wij hier volgen.

Over de bevestiging der huwelij-
ken te sluiten met hen, die niet ge-
doopt zijn, noch ook den Doop ont-
vangen willen.

Het betaamt niet dat dergelijke huwelijken in
de Kerk bevestigd worden. En wel omdat God
in Zijn Woord zulks duidelijk en klaar verboden
heeft. Want het huwelijk met een onheilige of niet
vreemdelingen van het Verbond — zoodaals ook alle
verachters van den Doop zijn — is door God ver-
boden. (CG. Ps. 1: 1; 3 Kron. 19: 2 en 3 Cor.
6: 14.) Aangezien het huwelijk een soort verbond
is, in Maleachi 2: 14, wordt gesproken van „de
huwvrouw uwer verbonds“, en het zijt de aller-
nauwste banden tusschen menschen legt, zie Genesis
2: 24 en Matth. 19: 5, daarom mislaagt het huwel-
liksverbond met een onheilige aan God den Heere.

Just deswege heeft God in Zijn wet het huwel-
lijk met de onbesneden Heidenen uitdrukkelijk

verboden, gelijk te lezen is in Exod. 34: 16 en
Deut. 7: 3, 4. Daar ligt in al zulke huwelijken
een ernstig gevaar om af te hoereeren van den
wettigen God, en om te gaan nabuereeren van vreemde
goden. De vaders der Verbonds hadden daar een
schrik van, zie Gen. 24: 3, Gen. 27: 48 en Gen.
34: 14. En zij die toch hadden buiten het Verbond
gebleven de vergelding der dwaling die daarbij be-
hoorde, ontvangen. Gen. 6: 2, 4 en 1 Kon. 11: 14.

En dergelijke vrucht is ook heden ten dage van
zoodanige huwelijken te verwachten. Hoe zouden
zij hun kinderen in de kennis en vrees des Hee-
ren kunnen opvoeden, waar zij zelve God niet
vreezen. Wat is er anders dan verleiding te wachten!
Het is daarom dat de Apostel uitdrukkelijk ver-
maant *vallen in den Heere te huwen*. (1 Cor. 7: 39)

En nu moeten voor openbaar onheiligen ge-
houden worden allen, die niet in hun kindheid gedoopt
zijn, en groot geworden zijnde, niet gedoopt willen
worden. Want de Doop is een algemeen teken
van het Verbond gemeenschap van alle bonden-
den noodzakelijk ter bevestiging van het Ver-
bond, want door den Doop, als kenmerk zijn de
Christenen van de Joden, Heidenen en Turken on-
derscheiden. (Hand. 2: 38, 40; Gal. 3: 27; Rom.
8: 3 en 4: 1 Cor. 12: 13; Ef. 5: 26.)

Het is juist deswege dat vanaf de tijden der
Apostelen niemand als Christen erkend werd, tenzij
hij gedoopt was. En wie, zoo uit de Joden als uit
de Heidenen, Christen wilden worden, werden
terstond gedoopt. (Hand. 2: 41; 8: 38; 10: 48;
15 en 33.) En daarentegen worden zij veroordeeld,
die zich niet hebben willen laten doopen, evenmin
als de Farizeeën door Johannes, verwerpende den
Raad Gods tegen zichrevelen. (Luc. 7: 30.)

Volgens den Apostel Paulus is de Doop voor de
Besnidenis in de plaats gekomen, Coloss. 2: 11
en 12, gelijkweris nu de *onbesneden* geslacht wer-
den, buiten het verbond der besneden te staan, en
zij bedreef werden uit het midden van Gods volk
te zullen worden weggegaan, evenzo en niet anders
moet over de *ongedoopten* geoordeeld worden.

De Apostel Paulus zegt in Ef. 2: 11 en 12, dat de
onbesnedenen zijn vervreemd van het burgerschap
Israëls, vreemdelingen van de Verbonden der
beloften en zonder God in de wereld. Het is om
die reden, dat de Heere tot Josua zegt, nadat het
volk besneden was: Heden heb ik den aam van
Egypte van ulieden afgewenteld. (Josua 5: 9.)

Waar de Doop voor de Besnidenis in de plaats
gekomen is, daar volgt voor den ongedoopte het
zelfde als voor den onbesneden.

Het onbesneden zijn, beteekent volgens de Schrift
„lijgen onder den smaad van Egypte“. En zoo
nu moeten de ongedoopten, als zij volwassen zijn,
terecht gehouden worden, als liggende onder den
smaad van Turken en Joden.

Het voegt derhalve allerminst dat Christenen
een huwelijk sluiten met hen, die den Doop niet
ontvangen willen. Want door zulke huwelijken komt
een vermenging tot stand tusschen Christenen en
„Vreemdelingen van het Verbond“, en zoodoende
wordt het onderscheid weggenomen tusschen Chris-
tenen en de Heidenen, die buiten het verbond staan.

Aangezien het nu niet betaamt dat Christenen
met zulke verachters van den Doop, die in den
Doop het Verbond zelf verachten, huwen, zoo is
het nog veel minder betaamt dat zulk een huwel-
lijk kerkelijk wordt ingezegend. Want bij het
kerkelijk huwelijk heeft er een aanroeping plaats
van den Name Gods, en wordt een zegening ge-
geven. Hoe kan men met een goede consciëtie
en met vertrouwen op gebedsverhooring de Name
Gods aanroepen dat Hij een, uitdrukkelijk in Zijn
Woord verboden, huwelijk zal zegenen!

Hoe zal de Kerk een zegen afzenden voor hen,
die onder den vloek liggen, en die naar Gods be-
vel uit Zijne gemeente gebannen moeten worden!
Kortom, hoe zal men God kunnen bidden dat Hij
de verachters van Zijn Verbond zegene, als mede-
erigenamen van dat Verbond, dat God eertijds met
hunner vaders Abraham, Isak en Jakob heeft op-
gericht“ (zie het gebed van het Huwelijksformulier),
en bidden dat Hij ze „heilige kinderen“ geve, waar
zij openlijk rondigen en onheiligelijk in hun huwel-
lijk het Verbond Gods verachten!

Uit het hierboven gezegde blijkt dus, dat het
niet geoorloofd is anderen dan gedoopten kerkelijk
te trouwen met aanroeping van den Name des
Heeren. Maar dat het kerkelijk huwelijk niet toe-
gestaan kan worden, als een belijder van de ware
religie zich in echt begeeft met een Verachter van
Gods Verbond of van den Heiligen Doop. En nog
veel minder kan kerkelijk ingezegend worden een
huwelijk, waar beide trouwenden verachters van
het Verbond of van den Heiligen Doop zijn.

Is dan het huwelijk op zichzelf genomen niet
eerbaar onder allen, en het huwelijksbed onbevleet?
Hebr. 13: 4. Is het huwelijk niet voor den val inge-
steld? Is het huwelijk van Godswaag niet bevolen
aan allen, die de gave der onthouding niet bezitten,
1 Cor. 7: 9? Dat is alles volkomen waar, maar
het is evenoo waar dat *den onreinen alle dingen
onrein zijn*. (Tit. 1: 15.) En uit dit laatste volgt,
dat het huwelijk met onreinen en onheiligen ver-
ontreinigd wordt, want zij eerbiedigen de ordening
Gods niet, noch de voornaamste doeleinden van
het huwelijk, maar zij beoogen allen de botvicing
hunner wellusten.

En welke andere vruchten mag men van zoo-
danige huwelijken vruchten, dan dat het rijk
der wereld daar dagelijks meerder heerschappij
verkrigt, door de verachting van het Verbond en
van de Sacramenten, en dat het Christendom ver-
bastert tot Heidenendom!

Na deze positieve uiteenzetting volgt een be-
antwoording van een 3-en tal tegenwerpingen, die ge-
maakt zijn. Dit stuk volgen wij hier aan toe.

1. *Tegenwerping*: Alkooel ze nog niet gedoopt
zijn, dan zijn ze toch met de kinderen van Chris-
tenen zijn, als bondelingen te beschouwen.

Antwoord: Zij kunnen niet als bondelingen be-
schouwd worden, omdat zij niet slechts het alge-
meene teken des Verbonds missen, maar zij ver-
achten en minachten dat tevens. En zoo betoonen
zij *felicit*, dat de Christelijke religie hun niet
meer waard is dan de Heidense of Turkische
Superstitie.

2. *Tegenwerping*: Er bestaat dan toch de moge-
lijkheid dat een niet gedoopte alsnog voor de Chris-
telijke religie gewonnen worde. *Antwoord*: Er be-
staat veel meer kans dat de geloovige echtgenoot
ongelovig zal worden, dan dat de ongelovige ge-
loovig zal worden. Zie Exod. 37: 45, 16 en het
voorbeeld van Salomo. 1 Kon. 11.

3. *Tegenwerping*: Volgens 1 Cor. 7: 14 is de
ongelovige man toch geheel door de geloovige
vrouw. *Antwoord*: De Apostel spreekt hier niet
van een huwelijk dat nog gesloten moet worden,
maar van een huwelijk dat alreeds geslo is tus-
schen twee ongelovigen, waarvan de een na de
huwelijksafsluiting tot bekering komt. Want van
een huwelijk, dat gesloten staat te worden, geldt
de absolute regel: *vallend in den Heere*. (1
Cor. 7: 39.)

4. *Tegenwerping*: Abraham nam toch voor zijn
zoon een vrouw uit Heidenische familie (Josua 2: 2).
En ook Jakob nam twee vrouwen, dochters van
zijn heidenischen oom Laban (Gen. 31: 19). *Antwoord*:
Deze familie was niet zoo vervreemd van den waren
godsdienst als de andere Heidenen. Zij erkenden
blijkbaar Jehova voor den waarachtigen eenigen
God, als te zien in Gen. 24: 30 en 31: 49, 53.

5. *Tegenwerping*: Uit deze gedragwijze moet
dus volgen dat zij die ongedoopt zijn of ongehuwd
moeten blijven of tegen hun wil tot den Doop ge-
dwongen worden. *Antwoord*: Dat volgt geenszins,
want men kan trouwen bij de Overheid volgens de
burgerlijke wetten des lands. Het is aan de
Overheid opgedragen hen, die zich niet verzoegen
kunnen tot de kerkelijke vergaderingen in het stads
huis of gemeentehuis, burgerlijk te trouwen. Maar
wij hebben wij aan de *geloovige* Overheid te ver-
zoeken, dat zij het huwelijk van een geloovige
man met een die den Doop veracht, verhinderd zooveel
als in haar vermogen is, te, dat bijaldien zij, n.l.
de Overheid, zulke huwelijken niet verhinderen kan,
dat zij dan (evenals wanneer twee ongelovigen
sich echtelijk wenschen te verbinden) geen formules
of bedewenschen gebruiken, welke in de Kerken
gebruikt worden, opdat niet de Name des Heeren
onheiligd worde bij de aanroeping van zulk een
huwelijk, door Hem verboden.

De beantwoording van deze laatste objectie laten
we voor wat ze is. We voegen hier slechts aan toe,
dat ons te allen tijde hielder voor oogen heeft te
staan dat het *kerkelijk huwelijk* geheel op den
grondslag van het Verbond staat, zooda en dat
delijkste uit het gebed van het formulier, ja uit
het gehele Huwelijksformulier, blijkt.

En huwelijk kan dus alleen dan kerkelijk wor-
den ingezegend, als beide betrouwen in deze zaak
bondelingen zijn. Als een der beiden niet als bon-
deling te erkennen is, vervalt alle grond voor het
kerkelijk huwelijk, en kan niet anders dan een
burgerlijk huwelijk plaats vinden.

Men bedenke natuurlijk hierbij wel, dat de Ge-
reformeerden nooit over iemand staat oordeelen.
De intimis non indicat Ecclesia. Maar de Gere-
formeerde Kerk vragt ten allen tijde naar uitwe-
dige tekenen. En dan is het uitwendig tekenen
of men in kerkelijk opzicht iemand
al of niet als bondeling kan handelen, het merk
teken van den Heiligen Doop; zonder dat is ieder
vervreemd van het burgerschap Israëls, en ten
eenemale incompetent voor een huwelijksbevesti-
ging in de Kerk van Christus, die het Verbond als
uitgangspunt neemt.

Practisch is deze vraag niet van zeer ingrij-
pend belang, want dergelijke huwelijken zullen
in onzen kring altijd wel uitzonderingen blijven.
Maar toch kan het geen kwaad, wanneer dergel-
ijke vragen weer aan de orde komen, daarover
het licht onzer oudere Synodes te laten schijnen.

Men gaat bij onze vaders nooit te vergeefs
in de leer.

Officiële Berichten.

Kort verslag van de Vergadering
der classe Brielle, gehouden te
Vlaardingen den 19en Mei 1904.

1. De vergadering wordt op de gewone wijze
door Ds. Kok geopend.

2. Uit de lastbrieven blijkt, dat alle kerken
der classe wettig zijn vertegenwoordigd.

3. Ingekomen is een schrijven van Melissant,
waarin wordt bericht, dat zich daar een Geref.
kerk heeft geconstitueerd, die verzoekt in 't
kerkverband met de Geref. kerken te worden
opgenomen. Een tweetal broeders zijn door die
kerk afgevaardigd, om een en ander toe te
lichten, en zoo aan haar verzoek wordt voldaan,
haar in de vergadering der classe te vertegen-
woordigen.

Na bekomen inlichtingen van den Dienaar
des Woords te Stellendam, en van Dep. classe
voor niet ontkomen kerken, wordt deze aange-
legenheid breedvoerig besproken, en besloten,
de Geref. kerk van Melissant als zoodanig te
erkennen, haar in het kerkverband op te nemen,
en haren afgevaardigden zitting en keursteem te
verleenen.

4. Als moderamen nemen zitting Ds. D.
Greydanus als pr., Grootte als ass., en Delfos
als scriba.

5. De notulen der vorige vergadering worden
gelezen en goedgekeurd.

6. Twee berichten, respect. van de classes
Winthorpen en Harderwijk, worden gelezen en
voor kennisgeving aangenomen.

Aan Ooltgensplaat zal morele steun worden
verleend voor de plaatsing van een geldleening
ad f 1000.

8. Een vraag om inlichtingen aangaande de
bedoeling van art. 27 D. K. wordt om verschil-
lende redenen niet in behandeling genomen.

9. Op de vraag, of aan iemand, die vóór
3 jaar uit de gemeente vertrok als gecensureerd
lid, op zijn aanvraag een attestatie kan worden
gegeven, wordt geantwoord, dat dit wel kan,
indien het getuigenis slechts naar waarheid zij,
en loopt tot den tijd, dat de betrokken persoon
de gemeente verliet.

10. Ontrent een tweetal tuchtafen wordt
advies gevraagd en gegeven.

11. In de pauze werd de vergadering in de
gelegenheid gesteld het nieuwe kerkgebouw van
kerk B te bezichtigen. De inrichting wordt
algemeen geprezen, en den kerkeraad met die
verbetering geluk gewenscht.

12. De acta van den tweeden beroepen
Dienaar des Woords te Vlaardingen B, Ds.
Meijnen, worden onderzocht en in orde bevonden.

13. Aan Melissant zal zooveel mogelijk dienst
des Woords worden verleend, opdat die kerk
onder den zegen des Heeren krachtiger worde
en zich meer uitbreide.

14. Besloten wordt voortaan aan *Heraut*,
Basuin en *Hollands Kerkblad* een kort verslag
van de handelingen der classe toe te zenden.

15. Tot afgevaardigden naar de Prov. Synode
worden benoemd als primi: Ds. D. Sieders
en Grijndanus, met de ouderlingen A. W. Schippers
en N. H. Basoski, en als secondi: Ds. D.
Drost en Mol, met de ouderlingen W. v. d.
Linde en C. Baisloper.

16. De kerk van Ooltgensplaat zal de eerst
volgende vergadering der classe bijeenroepen.

17. De vergadering wordt door Ds. Drost
met dankgebed gesloten.

Namen de classe Brielle:
A. DELFOS, act.

Buitenland.

Engeland. De Kensis kruistocht.
De arbeid, door den boekhandelaar John
Kensis begonnen, wordt door zijn zoon J. A.
Kensis voortgezet. John Kensis protesteerde met
woord en daad soms al te luidrecht tegen
het invoeren van Roomsche ceremoniën in de
Anglicaanse kerk en viel als slachtoffer voor
zijn ijver. Zijn zoon zet den kruistocht tegen
het ritualisme, dat zich in de laatste zeventig
jaren in de Engelse staatskerk zoo onrust-
barend heeft openbaar, voort.

Dezer dagen werd de jaarvergadering van de
vereniging, van welke de kruistocht tegen
Roomsche ceremoniën uitgaat, in Exeter Hall
te Londen gehouden. De heer J. A. Kensis
zic bij die gelegenheid, dat Gods volk alles
moest doen wat in zijn vermogen is, om zoowel
het indringend sacerdotisme als het rationa-
lisme te wederstaan. Wel hebben de aartsbis-
chop van Canterbury en Englands' eerste
minister protestantische redevoeringen gehouden,
maar een actie tegen het ritualisme werd niet
op touw gezet, behalve het benoemen der
koninklijke commissie, welke niets anders is
dan een doekje voor het bloeden. Immers, de
samenstelling dier commissie laat veel te wen-
schen over. Men vindt er niet een beslist
protestantisch gesinden man in, maar wel zijn
de bisschop van Oxford, die meer ultra-
ritualisten in zijn diocese heeft, dan andere
bisschoppen, voorts Dr. Gibson, de hoogker-
kelijke vicar van Leeds, en sir Edward Clarke,
een patroon van het ritualisme, er leden van.
Een jaar geleden werd een krachtig optreden
tegen het ritualisme beloofd, maar de bisschop
pen hebben zich niet bevestigd, het mislezen en
het aannemen van de biecht weg te doen. Daar

om was de uitnodiging, om „vertrouwen te
stellen in de bisschoppen“, gelijk een verzoek
aan de muus, om vertrouwen te stellen in
de kat.

Verder sprak de heer Kensis over zijn jongste
protest in de St. Pauls kerk, Londen's Hoofd-
kerk. Ook hierin zet de zoon den arbeid zijns
vaders voort, doordat hij, wanneer hij van
ritualistische praktijken in de Episcopale
godsdiensstofen, welke hij bijwoont, getuige
is, hij luide daartegen protesteert, en aldus
opzienbarend of schandaalverwekkend te werk
gaat. Kensis Jr. deelde daarom zijn hoorders
mede, dat hij beschuldigd was geweest, lawaai
te hebben gemaakt (bawling), omdat hij een
enkele opmerking gemaakt had. De Lord
Major had hem daarom veroordeeld. De aldermen
had dit vonnis bevestigd, maar de zaak zou
nog voor de King's Bench komen.

De Wickliff-predikers bezochten 553 steden,
hielden overal meetings en deelden boeken uit.
Men hoopt weldra een opleidingshuis voor
predikers te stichten.

Pogingen, die aangewend werden, om een
einde te maken aan hun arbeid, mislen hun
doel. Te Barrow in Furnes werden de Wickliff
predikers in de gevangenis gezet, doch wederom
losgelaten, nadat enige meetings waren ge-
houden, waarin verontwaardiging werd uitge-
sproken over hun gevangenschap.

De tegenstand trad nu en dan brutaal op.
Te Leicester werd een van de predikers geslagen,
dat hij roerlos op den grond lag. Zooveel
aanvragen om hulp door Wickliff predikers
komen in, dat het dubbel aantal van de
tegenwoordige arbeiders handen vol werk zou
hebben.

Een dier predikers, de heer Martin, meende
te kunnen mededeelen, dat in dit jaar zeer vele
mannen en vrouwen uit de duisternis van het
bijgeloof waren verlost. Hij zeide ook, dat
onder de argumenten, die men tegen hem ge-
bezigd had, tomaten sinaasappelen, flesschen,
roet, caïennepeper, hooiwelen en meesen
behoorden. Dezelfde spreker wees op den
romanserenden invloed van „rusters“ welke
zooda te Richmond propaganda zoeken te
maken. De spreker beschoef ook een „missie“
van de Cowley Fathers te St. James.

In Engeland is een beweging ontstaan die
den naam van Torrey Alexander misie ontvan-
gen heeft. Zij is volgens ons op een lijn te
stellen met die van Moody en Sankey, die voor
een twintigtal jaren zooveel van zich deden
spreken. De waarheden, welke deze evangelie-
predikers brengen, kan men aldus samenvatten:
de noodzakelijkheid der verzoening, de kracht
der vrijmakende genade; de werkelijkheid en
persoonlijkheid van den Heiligen Geest, de
vreeselijke gevaren waarin de zonde brengt, de
ontaarding en het verderf buiten Christus, de
zekeheid en ontagelijkheid van het oordeel.

Deze waarheden worden week in en week uit
in de Gereformeerde kerken verkondigd, in
verband met de leer van de soevereiniteit Gods.
Doch de mannen van de Torrey Alexander
Mision brengen ze in een land waar langza-
merhand aan de eene zijde steeds meer gehecht
wordt aan den vorm, en aan de andere zijde
altijd weer de fundamentele waarheden der
Schrift geloofd worden. En daarom kan
zulk een misie gezegd worden.

Frankrijk. De Fransche regeering en
de zending op Madagascar.

Tot hertoe werd steeds door de opvolgende
radicale Fransche regeeringen de gedragslijn
gevolgd, dat men de Roomsche of clericale
partij in Frankrijk zooveel mogelijk zocht te
smuilen, doch dat men haar in de koloniën
zoo krachtig mogelijk trachtte te bevorderen.

Men ging hierbij van de gedachte uit, dat het
clericisme wel de vijand was die in het
moederland met alle middelen moest bestreden
worden, maar dat men het noodig achtte dat
de Roomsche missionarissen in de koloniën door
den staatsarm behouden gesteund te worden;
om die door middel van de Roomsche religie
voor Frankrijk te winnen.

De tegenwoordige Fransche regeering, met den
premier Combes aan het hoofd, heeft evenwel
met die politiek gebroken. De strijd tegen de
geestelijke orden heeft zij nu van het moe-
derland ook in de koloniën, overgebracht. Het
gevolg van deze gewijzigde gedragslijn is, dat
met name de Protestantische zending op Mada-
gascar in het gedrang komt.